

İçindekiler

Birinci Bölüm: Yağmur Altındaki İşaret.....	7
İkinci Bölüm: Mor Pençe'nin Gizli Kararı.....	23
Üçüncü Bölüm: Şehrin Kaderini Değiştiren Mühür....	39
Dördüncü Bölüm: Akpençe'nin Sınavı.....	64
Beşinci Bölüm: Mancacıların Gizli Kapısı.....	79
Altıncı Bölüm: Zincirin Bulunmadığı Yol.....	95
Yedinci Bölüm: Sultan'ın Çadırı.....	104
Sekizinci Bölüm: Kedistanbul'un İlk Sabahı.....	112
Dokuzuncu Bölüm: Kedili Kütüphane'nin Rafları..	129
Onuncu Bölüm: Ağa Efendi'nin Saray Görevi.....	147
On Birinci Bölüm: Külbıyık'ın İtirazı.....	164
On İkinci Bölüm: Üç Yavru İçin Bir Mahalle.....	182
On Üçüncü Bölüm: Dokuz Canın Başkenti.....	197
Bu Kitapta Geçen Bazı Kelimelerin Anlamalarını Merak Ediyorsan...	214

Birinci Bölüm

Yağmur

Altındaki İşaret

İstanbul, Günümüz

Alphan, İstanbul'da bazı şeylerin gereğinden fazla olduğunu düşünüyordu. Mesela insanlar fazlaydı. Arabalar fazlaydı. Yokuşlar kesinlikle fazlaydı. Aynı sokakta yan yana duran simitçi, börekçi, dönerci ve kestaneci sayısı da bir insanın karar vermesini zorlaştıracak kadar fazlaydı. Ama hepsinden fazla olan bir şey vardı: Kediler.

Kediler merdivenlerdeydi, pencere önlerindeydi. Arabaların üstünde, duvarların dibinde, dükkânların önündeki karton kutuların içinde kediler vardı. Bir tanesi kasabın önünde bekliyor, bir başkası eczanenin gölgesinde uyuyor, üç yavru da bir apartmanın girişindeki eski minderin üzerinde birbirine sarılmış yatıyordu.

Alphan, anneannesinin Fatih'teki evine geleli henüz iki gün olmuştu. Bu kısa sürede bile aynı sokakta en az yirmi farklı kedi gördüğüne emindi. Kuzeni Armağan ise onların hiçbirine “kedi” demiyordu. Hepsinin bir adı vardı.

“Şu merdivenin altındaki Pamuk,” dedi Armağan. “Karşıdaki tekir kedi Mercimek. Manavın kasalarının üzerinde uyuyanın adı da Kaptan.”

Alphan, manavın önündeki şişman sarı kediye baktı.

“Neden Kaptan?” diye sordu.

“Çünkü herkesin işine karışıyor.”

“Kediler insanların işine karışamaz.”

Tam o sırada Kaptan, manavın önüne bırakılan boş bir sebze kasasına atladı. Patilerinden biriyle kasanın kenarına bastı. Kasa yana devrilince içindeki üç limon kaldırıma yuvarlandı. Manav, dükkândan çıkıp kediyi gördü.

“Kaptan! Yine ne yaptın?”

Armağan kollarını göğsünde birleştirerek Alphan’a baktı.

“Bir şey mi demiştin?”

Alphan cevap vermedi. Yuvarlanan limonlardan birini ayağıyla durdurup manava uzattı.

Sokağın başında yaşlı bir kadın vardı. Elindeki plastik kovayı çeşmenin altına uzattı ve doldurmaya başladı. Kovayı kaldırımın kenarına bıraktı. O anda duvar dibinde uyuyan siyah kedi kalkıp suya yaklaştı.

Bir kahvehane çalışanı, kapının önündeki kaba kuru mama döktü. Fırıncı, simit tezgâhının altından çıkan beyaz kediyi ayağıyla nazikçe kenara çekti.

“Sen burada durma, üstüne basacaklar yoksa!” dedi.

Alphan bir süre bütün bu olanları izledi.

“Buradaki insanlar kedilerle neden bu kadar ilgileniyor?” diye sordu.

Armağın omuz silkti.

“ünkü kediler burada yaşıyor.”

“Ama sahipleri kim?”

“Sokak!”

Alphan kaşlarını çattı.

“Bir sokağın kedisi olamaz.”

“Olur. Hatta bazen bir kedi bütün mahalleden daha eski olabilir.”

“Abartıyorsun.”

Armağın, Kaptan’ı işaret etti.

“Manavın sahibi geçen yıl başka biriydi, bu yıl başka biri olmuş. Ama Kaptan hâlâ burada” dedi.

Bu cevap Alphan’ın pek hoşuna gitmedi. Çünkü Armağın’ın söylediğİ çok tuhaftı ama aynı zamanda doğrudu. Yürümeye devam ettiler. Anneanneleri onları iki sokak arkadaki bakkala ekmek almaya göndermişti. Fakat Armağın, düz yoldan gitmek yerine sürekli ara sokaklara sapıyordu.

“Bakkal bu tarafta değil,” dedi Alphan. “Neden buradan gidiyoruz?”

“ünkü Limon’un yavrularını görmedik.”

“Limon da kim?”

“Turuncu kulaklı beyaz kedi.”

“Onun da mı adı var?” diye sordu Alphan.

Armağan durdu.

“Alphan, bu sokaklarda isimsiz kedi bulmak, boş tak-
si bulmaktan daha zordur...”

Dar bir sokağın sonunda küçük bir cami avlusuna çıktılar. Beş altı kedi gölgede uzanıyordu. Bir tanesi şa-
dırvanın kenarına oturmuş, damlayan suyu patisiyle
yakalamaya çalışıyordu. Cami görevlisi elindeki küçük
süpürgeyle basamakları temizlerken kedilere zarar ver-
memek için özenli davranıyordu.

“Çekilin bakalım!” dedi gülerek. “İkinizi de süpürüp
götürmeyeyim sonra.”

Kediler yerinden kıpırdamadı. Alphan, basamağın
ortasına yayılmış gri kediye gösterdi.

“Bunları kovmuyorlar mı?”

“Niye kovsunlar?”

“Camiden içeri giriyorlar. Kimse kızmıyor mu?”

Armağan başını iki yana salladı.

“Hayıır! Yalnızca namaz kılınan yere uzanırlarsa ya
da insanların geçeceği yolu kapatırlarsa onları incitme-
den kaldırıyorlar. Anneannem, hayvanlara merhamet
etmenin dinimizde çok önemli bir yeri olduğunu söyler
hep.”

Alphan gri kediye baktı. Kedi de ona baktı. Gözlerini
yavaşça kapatıp açtıktan sonra başını yeniden patileri-
nin üzerine koydu. Sanki konuşma bitmişti.

Fakat Alphan ile Armağın'ın kedilerle işi bitmemişti. Önce şadırvanın kenarında suyla oynayan tekiri izlediler. Ardından duvarın üzerinden yürüyen iki yavrunun peşine takıldılar. Yavrular bir sokaktan ötekine geçip durdu, çocuklar da arkalarından onları takip etti.

Sonunda bakkala vardılar. Ekmekleri aldıklarında hava hâlâ aydınlıktı ama güneş iyice alçalmıştı. Rüzgâr birden yön değiştirdi. Sokakların arasından geçen serin hava, dükkânların önündeki kâğıt parçalarını havalandırdı. Armağın bakkaldan çıkınca gökyüzüne baktı.

“Yağmur yağacak” dedi.

Alphan, masmavi görünen göğü süzdü.

“Bulut bile yok. Ne yağmuru?”

Birkaç saniye sonra karşıdaki binaların ardından koyu gri bulutlar görünmeye başladı. Armağın gülmüsedti.

“İstanbul'da havalar böyledir. Bulutlar bir anda binaların arkasından çıkıverir.”

İlk damla Alphan'ın burnuna düştü. İkincisi ekmek poşetinin üzerine. Üçüncüsünden sonra yağmur, sanki biri yukarıdan dev bir kovayı ters çevirmiş gibi bir anda hızlandı. Çocuklar koşmaya başladılar. Dükkân sahipleri tenteleri açıyorlardı. Kaldırımlardaki kediler birer birer saçak altlarına kaçıyordu. Bir tekir, park hâlindeki arabanın altına sığındı. Siyah bir yavru, çiçekçinin önündeki boş saksıya atladı. Armağın, ekmek poşetini ceketinin içine soktu.

“Çabuk ol! Şu tentenin altına girelim!” dedi.

Sokağın karşısına geçtiklerinde biriken yağmur suyu kaldırım boyunca akmaya başlamıştı. Mazgallara doğru ilerleyen su, yaprakları ve küçük çöpleri önüne katıyordu. Tam dükkânın önündeki tentenin altına girecekleri sırada Alphan durdu.

“Bir dakikaaa...” dedi.

Armağan geri döndü.

“Ne oldu?” diye sordu.

Alphan başını yana eğdi. Yağmurun kaldırıma vuran sesi, araba kornaları ve dükkân sahiplerinin bağrıışmaları arasında incecik ve tiz bir ses duyuluyordu.

“Bir şey duydun mu?” diye sordu.

Armağan nefesini tuttu. Ses yeniden geldi. Kısa, korku dolu ve güçsüz bir miyavlamaydı bu. İkisi aynı anda yolun kenarına baktı. Su hızla akıyor, kaldırımın altındaki geniş mazgala doluyordu. Paslı demirlerin arasındaki karanlığın içinden iki küçük göz parladı. Armağan’ın yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu.

“Orada bir yavru kedi vaaar!”

Alphan mazgala yaklaştı. Yağmur suyu ayakkabılarına dolarken dizlerinin üzerine çöktü. Demirlerin arasından aşağı baktı. Çamura bulanmış küçücük bir kedi, giderin içindeki dar çıkıntıya tutunmuştu. Su yükseldikçe geri çekiliyor, fakat arkasında gidecek yer kalmıyordu. Yavru yeniden miyavladı. Bu kez ses çok daha zayıftı. Armağan, Alphan’ın kolunu tuttu.

“Çabuk olmalıyız!” dedi heyecanla.

Alphan hiç düşünmeden iki elini mazgalın soğuk demirine geçirdi. Bütün gücüyle yukarı doğru çekti. Paslı

demir avuçlarının içine sürtündü. Ama kapak yerinden kıpırdamadı.

Alphan ellerini çekip avuçlarına baktı. Derisi birkaç yerden çizilmiş, ince kırmızı izler belirmişti. Buna rağmen yeniden mazgala uzandı.

Armağan hemen kolundan tuttu.

“Alphan, yapmaaa! Ellerin kanayacak!” dedi.

Alphan gözlerini mazgalın altında titreyen yavrudan ayırmadı.

“Önemli değil. Önce kediği kurtarmalıyız!”

Mazgala dolan suyun seviyesi saniye saniye yükseliyordu. Tüm bunlar yaşanırken kimsenin fark etmediği başka bir çift göz belirdi. Gri ve beyaz tonlarda bir kedi, karşıdaki duvarın üzerinden çocukları sessizce izliyordu.

Alphan bir kez daha iki eliyle mazgalın demirlerini tuttu. Ayaklarını kaymaması için kaldırımın kenarına dayadı ve bütün gücüyle çekti. Kapak yerinden bile oynamadı.

“Çok ağır!” dedi dişlerini sıkarak.

Armağan dizlerinin üzerine çöktü. Demirlerin arasından yavruya baktı.

“Dayan, tamam mı? Seni oradan çıkaracağız” dedi.

Yavru kedi, sanki Armağan’ın söylediklerini anlamış gibi ince bir sesle miyavladı. Fakat su artık küçük patilere kadar yükselmişti. Alphan yeniden kapağa uzandı.

Armağan da ellerini demirlere götürdü.

“Birlikte deneyelim” dedi.

Alphan hemen başını iki yana salladı.

“Hayır, sen tutmaaa! Senin de ellerin kanar.”

“Ama tek başına kaldıramıyorsun.”

“Başka bir yol buluruz.”

Yağmur hızlanırken ikisi de mazgalın altında titreyen yavruya baktı. Tüm bunlar yaşanırken karşıdaki duvarın üzerinde duran gri-beyaz kedi kuyruğunu sertçe salladı. Sonra başını kaldırarak uzun ve tiz bir ses çıkardı:

“Miyaaaav!”

Bu, yardım isteyen yavrunun zayıf sesine hiç benzemiyordu. Bütün sokağı ayağa kaldırmaya çalışan bir alarm gibiydi. Kedi duvardan atladı, pide fırınının kapısına kadar koştu ve yeniden bağırdı. Ardından çocuklarla mazgal arasında gidip gelmeye başladı.

Fırıncı, kedinin ısrarlı miyavlamasını duyunca kapıya çıktı.

“Ne oldu kedi? Neden böyle bağıırıyorsun?” diye sordu.

Kedi, fırıncıyı görür görmez mazgala doğru koştu. Birkaç adım gittikten sonra durup arkasına baktı ve yeniden miyavladı. Fırıncı yağmurun altında mazgalın başında diz çöken Alphan ile Armağan’ı fark etti.

“Çocuklaaar! Orada ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

Armağan telaşla ayağa kalktı.

“Mazgalın içinde bir yavru kedi var! Su da gittikçe yükseliyor!” dedi.

Fırıncı hemen koştu. Arkasından manav ve yakındaki kahvehanenin çalışanı da geldi. Alphan mazgalın başından çekildi.

“Biz açamadık” dedi.

“İyi ki açamamışsınız. Böyle ağır bir kapak aniden bir yerinize değebilir, size zarar verebilirdi...” dedi fırıncı.

Manav, dükkâna koştu, uzun bir demir çubukla geri döndü. Çubuğun ucunu kapağın kenarına yerleştirdi. Fırıncıyla birlikte bastırdılar. Mazgal önce gıcırdadı. Sonra birden yükseldi.

“Açıldı!” diye bağırdı heyecanla Armağan.

Kahvehane çalışanı kapağın kapanmaması için altına tahta bir kasa sıkıştırdı. Fırıncı yere uzanıp kolunu aşağıya doğru uzattı. Fakat yavru kedi, korkuyla kanalın daha karanlık bölümüne çekildi.

“Hadi ama, korkma küçük kedi, buraya gel!” dedi fırıncı.

Armağan da sesini alçaltarak yavruyu cesaretlendirmeye çalıştı:

“Hadi kedicik, az kaldı. Lütfen biraz daha yaklaş!”

Yavru önce geri çekildi. Ardından yükselen suya baktı ve ön patilerini dikkatlice çıkıntının üzerine koydu. Bir adım attı. Sonra bir adım daha. Fırıncı hızlıca kolunu uzattı, yavruyu gövdesinin altından kavrayıp yukarı çekti. Onu güvenle avuçlarının içine aldı.

“Tamam, tamam! Artık güvendesin” dedi.

Alphan derin bir nefes verdi. O ana kadar soluğunu tuttuğunu yeni fark etmişti. Yavru kedi sırlıslıklamdı. Tüyleri bedenine yapışmış, olduğundan bile küçük görünmesine neden olmuştu.

“Çok üşümüüü!” dedi Armağan.

Manav, dükkânından bir havlu getirdi. Çocuklar yavruyu havluya sararken gri-beyaz kedi de birkaç adım ötede, oturduğu yerden onları izliyordu. Alphan başını kaldırınca göz göze geldiler.

“Galiba fırıncıyı o çağırdı” dedi.

Armağan:

“Olabilir. Kediler bazen yardım istemeleri gereken kişiyi iyi seçer.”

Fırıncı, yolun karşısındaki tabelayı işaret ederek konuştu:

“Caddenin başında bir veteriner var. Ben dükkânı bırakamam ama siz tek başınıza gitmeyin. Kemal abiniz sizi götürsün.”

Kahvehane çalışanı şemsiyesini açtı.

“Haydi bakalım. Yağmur daha da artmadan gidip gelelim.”

Veteriner kliniği küçüktü. Kapının üzerindeki tabelada mavi bir pati resmi vardı. İçeri girdiklerinde resepsiyon masasının yanında uyuyan turuncu bir kedi görüldü. Kapının açılmasına bile aldırmadan yalnızca bir kulağını oynattı.

Veteriner yavruyu hemen muayene odasına aldı.

“Biraz üşümüş,” dedi. “Ayrıca uzun süredir doğru düzgün beslenmemiş galiba. Ama zamanında getirmişsiniz. Şimdilik durumu iyi görünüyor.”

Armağan rahatlayarak gülümsedi.

“Burada kalması gerekiyor mu?”

“Bu gece gözlem altında tutalım. Yarın yeniden bakarız.”

Alphan yavrunun masanın üzerindeki zavallı hâline baktı. Minicik başını havludan dışarı çıkarmış, yarı kapalı gözlerle çocukları izliyordu.

“Sahibi var mıdır acaba?” diye sordu.

Veteriner başını iki yana salladı.

“Büyük ihtimalle sokakta doğmuştur. Ama bu onun kimsesiz olduğu anlamına gelmez. Siz buldunuz, mahalledekiler yardım etti, şimdi de biz ilgileniyoruz.”

Alphan, Armağan’ın daha önce söylediği sözü hatırladı: “Onun sahibi sokak.”

O zaman ona bu cümle biraz tuhaf gelmişti. Şimdiyse yavruyu kurtarmak için birbirini tanımayan insanların nasıl yan yana geldiğini hayranlıkla izlemişti. Bu söz, artık ona o kadar da anlamsız görünmüyordu. Veteriner çocukların adlarını istedi ve iletişim için telefon numarasını yazdı.

“Yarın gelip onu görebilirsiniz” dedi.

Klinikten çıktıklarında yağmur hafiflemişti. Kemal abi onları anneannelerinin evine kadar götürdü. Ekmekler ıslanmış, poşetin bir köşesi yırtılmıştı. Anneanneleri kapıyı açtığında onların sıırıslıklam hâlini görünce cümleleri telaşla arka arkaya sıraladı:

“Bu ne hâl böyle? Başınıza bir şey mi geldi? İyi misiniz çocuklar?”

Çocukların bir yerlerinin incinmediğini anlayınca derin bir nefes aldı. Ardından kaşlarını çatıp ellerindeki ıslanmış ekmek poşetine baktı.

“Siz ekmek almaya mı gittiniz, yoksa Boğaz’a yüzme-ye mi? İnsan bu kadar gecikir de haber vermez mi hiç?”

Daha sonra Alphan’ın avuçlarındaki çizikleri fark etti.

“Alphan, ellerine ne oldu öyleee?” diye sordu endişeli bir sesle.

Alphan ellerini arkasına saklamaya çalıştı.

“Bir şey yok anneanne!” dedi.

Anneanesi onu hemen lavaboya götürdü. Ellerini dikkatlice yıkadı, çiziklerin üzerine antiseptik sürdü ve küçük bandajlarla kapattı.

“Allah’tan bir şey olmamış. Ya olsaymış ne olurmuş acaba?” diye çıkıştı. “Şimdi ne olduğunu bana hemen anlatın bakalım!”

Armağan, mazgalda mahsur kalan yavru kediyi ve onu nasıl kurtardıklarını bir solukta anlattı. Anneanesi olanları dikkatle dinledikten sonra yüzündeki endişeli ifade biraz yumuşadı.

“Yavruyu kurtarmak istemeniz çok güzel!” dedi. “Ama böyle durumlarda hemen bir büyüğe haber vermeniz en doğrusu. Neyse ki bu kez esnaf size yardım etmiş.”

Alphan saçlarını kurularken pencereden dışarı baktı. Yağmurun dinmesiyle sokaktaki kediler saklandıkları yerlerden birer birer çıkıyordu. Biri park hâlindeki bir arabanın altından sürünerek çıktı, bir başkası duvarın üzerine sıçrayıp ıslanan tüylerini silkeledi. Apartmanın

girişine sığan iki yavru da kaldırımın kenarındaki su birikintisini kokluyordu.

Alphan gözleriyle gri-beyaz kediyi aradı. Fakat o, ortalıkta görünmüyordu.

Akşam yemeğinden sonra Alphan yatağına geçti. Armağan yan odada anneannesiyle birlikteydi. Alphan bir türlü uyuyamadı. Aklına sürekli mazgaldaki yavru geliyordu. Biraz daha geç fark etselerdi ne olurdu? Gri-beyaz kedi fırıncıyı çağırmasaydı kapağı açabilecekler miydi?

Saat ilerledikçe sokaktan gelen sesler azaldı. Önce dükkânların kepenkleri kapandı. Sonra arabaların uğultusu seyrekleşti. En sonunda yalnızca çatılardan damlayan suyun sesi kaldı. Alphan gözlerini kapatmak üzereyken pencereden hafif bir tıkırtı geldi:

“TIK TIK TIK!”

Başını yastıktan kaldırdı. Pencerenin dışında bir gölge vardı.

Alphan yavaşça yataktan kalktı. Perdeyi araladığında gri-beyaz kedinin pencere pervazında oturduğunu gördü. Bir an olduğu yerde donup kaldı. Daha sonra gözlerini kırıştırdı. Ardından perdeyi kapatıp yeniden açtı. Kedi hâlâ oradaydı. Üstelik ön patilerini düzgünce yan yana koymuş, sakın sakın ona bakıyordu.

Alphan cama biraz daha yaklaştı. Bunun bir gölge mi yoksa uykulu gözlerinin oyunu mu olduğunu anlamaya çalıştı.

Kedi başını yana eğince Alphan hızla geri çekildi.

“Sen gerçekten orada mısın?” diye sordu.

Gri-beyaz kedi gözlerini yavaşça kapatıp açtı. Alphan şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamıştı:

“Peki sen buraya nasıl çıktın?”

Kedi cevap vermedi. Ön patilerini yan yana koymuş, dimdik oturuyordu. Sırtındaki gri tüyler yağmurdan hafifçe kabarmıştı. Burnunun üzerinden sol kulağına kadar uzanan beyaz çizgi, ona ciddi bir ifade veriyordu. Alphan pencereyi biraz açtı.

“Fırıncıyı sen çağırdın, değil mi?” diye sordu.

Kedi gözlerini kıstı. Sonra bir kez miyavladı. Alphan’ın kulağına sıradan bir kedi sesi geldi. Kısa, hafif ve çatlak bir miyavlamaydı. Fakat aynı anda zihninin içinde, kendisine ait olmayan açık bir cümle belirdi:

“Epey geç anladın!”

Alphan donup kaldı. Pencerenin kolunu bırakınca cam hızla kapanacak gibi oldu. Son anda yakaladı.

“Sen... S-e-n... Sen konuştun mu?”

Kedi başını yana eğdi. Bir kez daha miyavladı.

“Ben zaten konuşuyordum. Sen ilk kez gerçekten dinledin.”

Alphan odanın kapısına baktı. Armağan’ı çağırmak istedi ama sesi çıkmadı. Kalbi hızla atıyordu. Buna rağmen içinde açıklayamadığı bir rahatlık da belirmişti. Kedi ona zarar verecekmiş gibi görünmüyordu. Aksine, sanki uzun zamandır söylemesi gereken bir şeyi sonunda söylemeye gelmişti.

Kedi kuyruğunu patilerinin çevresine doladı.

“Benim adım Lodos” dedi.

Alphan şaşkınlıkla ona baktı.

“İnanamıyorum! Şu an gerçekten bir kediyle konuşuyorum. Benim adım da Alphan.”

Lodos’un yüzünde, bir kedinin gösterebileceği ölçüde sabırsız bir ifade belirdi.

“Kim olduğunu biliyoruz.”

Alphan’ın şaşkınlığı daha da arttı.

“Nasil yaniii? Siz kimsiniz? Beni kimler biliyor? Hem ben nasıl oluyor da bir kediyle konuşabiliyorum?”

Lodos arkasına döndü ve geceye gömülmüş İstanbul çatılarına baktı. Uzakta bir caminin minaresi aydınlanıyor, ıslak kiremitler sokak lambalarının altında parlıyordu. Kedinin sonraki miyavlaması daha alçaktı. Fakat Alphan’ın zihninde bıraktığı cümle, öncekilerin hepsinden daha güçlüydü:

“Kedistanbul seni çağırıyor.”

“Kedistanbul da neee?”

Lodos ayağa kalktı.

“İnsanların İstanbul dediği şehrin gerçek adı.”

Kedi pencere pervazından yan taraftaki çatıya atladı.

“Duuur! Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı arkasından Alphan.

Lodos karanlığın içinde yalnızca iki parlak göz olarak kaldı. Son kez miyavladı:

“Yarın akşamüzeri hazır ol! Başkent Mührü kayboldu.”

Ardından gözlerden kayboldu. Alphan pencerenin önünde uzun süre kıpırdamadan durdu. Sokak sessiz-

di. Çatılarda hiçbir şey görünmüyordu. Fakat artık İstanbul'un bu sessiz gecesi ona eskisi gibi gelmiyordu. Çünkü birkaç saniye önce bir kedi onunla konuşmuştu. Ve daha da kötüsü, kedinin söylediğine göre bir başkent tehlikede idi.